

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Balejové a soudkyň Mgr. Kateřiny Bednařikové a Mgr. Heleny Nutilové v právní věci žalobce **J. N.**, zastoupeného Mgr. Janem Cimbůrkem, advokátem se sídlem Bořetín 73, Kamenice nad Lipou, proti žalovanému **Armádě ČR, Velitelství 4. brigády rychlého nasazení**, se sídlem Komenského alej 1752, Žatec, jednajícímu Ministerstvem obrany, Sekce právní, Odbor pro právní zastupování, se sídlem náměstí Svobody 471/4, Praha 6, o žalobě proti rozhodnutí velitele Vojenského útvaru 1762 Žatec ze dne 5. 6. 2015, ev. č. 385/8/6/2014-1762,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou včas podanou Krajskému soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“) se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí Vojenského útvaru 1762 Žatec ze dne 5. 6. 2015, ev. č. 385/8/6/2014-1762 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen

„správní řád“), zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí velitele Vojenského útvaru 6069 Jindřichův Hradec (dále jen „služební orgán“), ze dne 10. 10. 2014, č. j. 21-16/2014-6069, kterým byla zamítnuta žádost žalobce ze dne 29. 9. 2014 o doplacení krácených finančních náležitostí v době personální dispozice od 24. 6. 2011 do 14. 1. 2013 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

Žalobce předně namítá, že užití institutu podmíněného zastavení trestního stíhání nelze považovat za prokázání spáchání trestného činu ve smyslu § 67 odst. 3 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, ve znění k datu podání žádosti o doplacení krácených finančních náležitostí (dále jen „zákon o vojácích z povolání“). Podle žalobce žalovaný nesprávně posoudil charakter institutu podmíněného zastavení trestního stíhání, při kterém není rozhodováno, zda obviněný spáchal trestný čin, stejně jako není rozhodováno o vině tak, jak žalovaný uvedl. K tomu žalobce uvádí, že doznání obžalovaného se vztahuje pouze na skutek a skutkové okolnosti, nikoli na právní kvalifikaci nebo k vině obviněného. Z těchto důvodů je žalobce přesvědčen, že mu náleží vyplacení rozdílu, o který mu byl plat zkrácen.

Žalobce poukazuje na skutečnost, že nabytí právní moci rozhodnutí o osvědčení ve zkušební době má stejné účinky jako zastavení trestního stíhání a na trestně stíhaného se hledí, jako by za stíhaný trestný čin nebyl trestně odpovědný. Podle § 57 odst. 3 správního řádu je správní orgán vázán pravomocným rozhodnutím o osvědčení ve zkušební době, a tudíž nelze uvažovat o tom, že by žalobci bylo prokázáno spáchání trestného činu ve smyslu § 67 odst. 3 zákona o vojácích z povolání.

K uvedenému žalobce dále doplnil, že žalovaný svým rozhodnutím popřel princip presumpce neviny, neboť žalobce nebyl pravomocně uznán vinným. K tomu žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 5 Tz 148/2001, ze dne 1. 8. 2001, dle něhož je nutno při koncipování rozhodnutí o podmíněném zastavení trestního stíhání respektovat presumpci neviny.

Žalobce dále namítl, že podle § 9 zákona o vojácích z povolání je zproštění služby pouze fakultativní podmínkou, přičemž v jeho případě nebylo zproštění služby řádně odůvodněno, což toto rozhodnutí činí neoprávněným a nicotným správním aktem.

Žalobce dále namítl nedostatek důvodů rozhodnutí, neboť žalovaný se ve svém rozhodnutí nevypořádal s námitkou žalobce směřující vůči skutečnosti, že žalobce se osvědčil a má se na něj hledět, jako by nebyl za stíhaný trestný čin trestně odpovědný, a tudíž nelze v souzené věci uvažovat o tom, že by žalobci bylo prokázáno spáchání trestného činu ve smyslu § 67 odst. 3 zákona o vojácích z povolání.

Žalobce dále poukázal na skutečnost, že nevyplácení přídavku na bydlení není v zákoně o vojácích z povolání ve znění do 30. 6. 2015 v jeho § 61 ani v jiném jeho ustanovení nijak upraveno v souvislosti s určením vojáka z povolání do dispozice. Žalobce tvrdí, že nevyplácení přídavku na bydlení vojáka z povolání nemělo oporu v zákoně.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě shrnul podmínky užití institutu podmíněného zastavení trestního stíhání jakožto rozhodnutí sui generis dočasněho charakteru, přičemž zhodnotil, že v případě žalobce byly podmínky pro jeho aplikaci splněny.

Vázanost účinků trestního stíhání na osvědčení se obviněného ve zkušební době nepovažuje žalovaný z hlediska § 67 odst. 3 zákona o vojácích z povolání za relevantní. Toto

rozhodnutí je však významné z hlediska § 9 téhož zákona s ohledem na zrušení dočasného zproštění výkonu služby.

Žalovaný dále projevil nesouhlas s tím, že by v proběhnuvším trestním řízení nebyla prokázána vina žalobce za trestný čin, který mu byl kladen k tíži. Podle žalovaného je podstatné, že pro užití tohoto institutu se musí obviněný ke skutku, kterého se měl dopustit, doznat, přičemž doznání se musí vztahovat na celý skutek a všechny skutkové okolnosti naplňující zákonné znaky stíhaného trestného činu. Jednání obviněného musí být dále podloženo i dalšími důkazy. Z tohoto důvodu je žalovaný přesvědčen, že je nutné mít ve smyslu § 67 odst. 3 zákona o vojácích z povolání za to, že spáchání trestného činu bylo obviněnému prokázáno.

Žalovaný považuje rozhodnutí o podmíněném zastavení trestního řízení za alternativu odsuzujícího rozsudku o vině a trestu, přičemž samotné stanovení podmíněného odkladu vydání takového rozsudku bere v úvahu skutečnost, že obviněný předmětný skutek spáchal a tento odklad má tak vliv pouze na výrok o trestu. V okamžiku vydání rozhodnutí o podmíněném zastavení trestního stíhání lze podle žalovaného konstatovat, že obviněný byl uznán vinným.

Žalovaný dále shrnul právní úpravu zproštění výkonu služby vojáka při důvodném podezření ze závažného porušení služebních povinností nebo ze spáchání trestného činu, ohrožoval-li by další výkon služby vojáka, důležitý zájem služby nebo objasňování jeho činu, a to zejména v souvislosti s § 9, § 67 a § 48 zákona o vojácích z povolání.

K námitce nicotnosti a neoprávněnosti personálního rozkazu č. 97/2011 o dočasném žalobcově zproštění výkonu služby žalovaný uvedl, že tento rozkaz neshledává nicotným ve smyslu § 77 správního řádu, k čemuž poukazuje na skutečnost, že žalobce nevyužil řádného opravného prostředku proti tomuto rozkazu.

Ze správního spisu vyplynuly v posuzované věci následující podstatné skutečnosti: Usnesením Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje č. j. KRPC-7493-10/TC-2011-020172 ze dne 19. 6. 2011 byl žalobce obviněn ze spáchání přečinu násilí proti úřední osobě podle § 325 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“), kterého se měl dopustit tím, že v úmyslu působit na výkon pravomoci úřední osoby strážníka Městské policie České Budějovice nejprve do strážníka strčil hrudníkem, čímž způsobil vypadnutí služební vysílačky na zem a poté, co se strážník sehl k zemi, aby vysílačku zvedl, kopl jej žalobce pravou nohou do oblasti žeber na levé straně hrudníku a poškodil služební svítilnu, přičemž k ublížení na zdraví strážníka nedošlo.

Krajský soud v Českých Budějovicích na základě odvolání žalobce proti rozsudku Okresního soudu v Českých Budějovicích č. j. 8 T 149/2011 - 82 ze dne 23. 3. 2012, kterým byl žalobce uznán vinným z výše uvedeného trestného činu, rozhodl usnesením č. j. 3 To 481/2012 - 104 ze dne 24. 9. 2012 o zrušení prvostupňového rozsudku v celém rozsahu a trestní stíhání podle § 307 odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní řád“) podmíněně zastavil a stanovil žalobci zkušební dobu na 15 měsíců (dále jen „usnesení o podmíněném zastavení trestního stíhání“).

Dne 30. 1. 2014 rozhodl Okresní soud v Českých Budějovicích usnesením č. j. 8 T 149/2011 - 118 o osvědčení žalobce ve zkušební době.

Dne 29. 9. 2014 požádal žalobce o doplacení krácených finančních náležitostí v době personální dispozice, ve které se nacházel od 24. 6. 2011 do 14. 1. 2013. V této době byl žalobci zkrácen plat o 45 %.

V následně vydaném prvostupňovém rozhodnutí ze dne 10. 10. 2014 služební orgán v rámci odůvodnění mj. uvedl, že „*podmíněné zastavení trestního stíhání s následným (...) osvědčením nezastavuje trestní stíhání ani nezprošťuje obžaloby*“, přičemž uzavřel, že v dané věci nebylo vydáno takové rozhodnutí, které by trestní řízení zastavilo či zprostilo žalobce obžaloby ze zákonných důvodů. V rozhodnutí bylo konstatováno, že žalobce byl personálním rozkazem ze dne 24. 6. 2011 zproštěn výkonu služby z důvodu zahájeného trestního stíhání proti jeho osobě. Personálním rozkazem ze dne 14. 1. 2013 byla personální dispozice žalobce ukončena a žalobce byl zařazen na své původní systemizované místo. Dne 31. 7. 2014 zanikl služební poměr žalobce na vlastní žádost.

Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce dne 3. 11. 2014 odvolání, ve kterém namítl porušení principu presumpce neviny, neboť nebyl nikdy uznán vinným ze spáchání trestného činu. Dále namítl, že služební orgán nesprávně posoudil charakter institutu podmíněného zastavení trestního stíhání a skutečnost, že po osvědčení se na stíhaného hledí, jako by za trestný čin nebyl odpovědný. Z těchto důvodů byl žalobce přesvědčen, že mu nebylo prokázáno spáchání trestného činu ve smyslu § 67 odst. 3 zákona o vojácích z povolání, přičemž služební orgán byl rovněž vázán usnesením o žalobcově osvědčení, a to včetně právních následků takového osvědčení. Vázanost služebního orgánu tímto usnesením plyne dle žalobce z § 57 odst. 3 správního řádu. Žalobce dále poukázal na fakultativnost zproštění služby v daném případě s tím, že rozhodnutí o zproštění služby je podle jeho názoru nicotné.

Dne 5. 6. 2015 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým žalobcovo odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Žalovaný v odůvodnění vyložil své právní hodnocení institutu podmíněného zastavení trestního stíhání a mj. uvedl, že všechny druhy řízení upravené trestním řádem jsou ve smyslu procesního hodnocení věci rovnocenné, když ve všech těchto řízeních se rozhoduje o vině a rozdíl spočívá pouze v rozhodnutí o trestu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že „*podmínkou pro rozhodnutí o podmíněném zastavení trestního stíhání je právě prokázání, že se obviněný dopustil jednání, které je mu kladeno za vinu. V případě neprokázání viny není možné rozhodnout o podmíněném zastavení trestního stíhání. Pokud není vina prokázána, trestní stíhání je zastaveno (...) V řízení o podmíněném zastavení trestního stíhání se stejně jako v případě standardního trestního stíhání rozhoduje o tom, zda obviněný spáchal trestný čin, na rozdíl od něj se však neukládá žádný trest. Usnesení o podmíněném zastavení trestního stíhání je už tedy ze své podstaty rozhodnutím prokazujícím spáchání trestného činu. (...) z hlediska zamítnutí nároku na doplacení rozdílu platu (...) je podmíněné zastavení trestního stíhání vzhledem k jeho nutným předpokladům naprosto dostačující, neboť jedním z nich (...) je právě doznání obviněného k činu, jenž je předmětem trestního stíhání.*“

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“). Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání, neboť pro to byly splněny podmínky podle § 51 odst. 1 s. ř. s.

Žaloba není důvodná.

Předmětem soudního přezkumu je posouzení toho, zda užití institutu podmíněného zastavení trestního stíhání a následné osvědčení se žalobce lze považovat za naplnění předpokladů pro doplacení kráceného platu podle § 67 odst. 3 zákona o vojácích z povolání.

Toto ustanovení stanoví, že pokud podezření ze (...) spáchání trestného činu nebylo vojákovi prokázáno a dočasné zproštění výkonu služby bylo zrušeno, náleží vojákovi rozdíl, o který byl plat zkrácen.

Krajský soud je povolán k tomu, aby posoudil, zda žalobci bylo prokázáno podezření ze spáchání trestného činu, bylo-li trestní stíhání podmíněně zastaveno a žalobce se ve stanovené době osvědčil. Co se týče splnění podmínky zrušení dočasného zproštění výkonu služby žalobce, tak to vyplývá z textu prvostupňového rozhodnutí, kde se konstatuje, že personální dispozice žalobce byla ukončena rozkazem ze dne 14. 1. 2013 a že žalobce byl zařazen na své původní místo.

Krajský soud předesílá, že námitku, že podmíněné zastavení trestního stíhání nelze považovat za prokázání podezření ze spáchání trestného činu ve smyslu § 67 odst. 3 zákona o vojácích z povolání, shledal nedůvodnou.

Krajský soud se nicméně předně neztotožnil s právní argumentací žalovaného, že při užití institutu podmíněného zastavení trestního stíhání, je prokázána vina obviněného a na rozdíl od „standardního“ rozhodnutí soudu o vině a trestu zde chybí pouze výrok o stanovení trestu. Z odborné literatury se totiž podává, že „*podmíněné zastavení trestního stíhání je rozhodnutím sui generis pro svou jistou dočasnost, neboť trestní stíhání ani v případě takového rozhodnutí není pravomocně skončeno (srov. § 12 odst. 10). Protože nejde o rozhodnutí o vině, nýbrž o tzv. mezitímní rozhodnutí, není ani v rozporu se zásadou presumpce neviny (srov. § 2 odst. 2, čl. 40 LPS).*“ (in: ŠÁMAL, Pavel a kol. Trestní řád I, II, III. 7. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2013, s. 3475). Ve vztahu k čl. 40 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, dle něhož jen soud rozhoduje o vině a trestu, je nutno poznamenat, že institut podmíněného zastavení trestního stíhání je možno využít již v přípravném řízení, ve kterém o jeho užití rozhoduje státní zástupce, přičemž užití tohoto institutu státním zástupcem nebo soudem je zcela totožné. „*Dovozuje se, že v případě, kdy o podmíněném zastavení trestního stíhání rozhodne v přípravném řízení státní zástupce, jedná se o rozhodnutí jiného orgánu, nikoliv soudu. (...) při podmíněném zastavení trestního stíhání se nerozhoduje o vině a trestu, ale právě jen o tom, zda zájem státu na důsledném dovedení trestního procesu až do nalézacího stadia před soudem může ustoupit zájmu poškozeného, jemuž se dostalo satisfakce a zájmu obviněného, který projevil dostatečně kající postoj i snahu po nápravě následků trestného činu.*“ (in: VANTUCH, Pavel. Podmíněné zastavení trestního stíhání a právo na obhajobu. Právní rozhledy. 1997, č. 8, s. 393 - 401). Z uvedených důvodů tedy nelze přistoupit na argumentaci žalovaného o tom, že usnesení o podmíněném zastavení trestního stíhání je rozhodnutím o vině.

Je však nutné podotknout, že § 67 odst. 3 zákona o vojácích z povolání pracuje s pojmem „prokázání podezření ze spáchání trestného činu“. Předmětné ustanovení neužívá pojem „prokázání viny“. Prokázání podezření ze spáchání trestného činu se pojmově váže k procesu prověřování a vyšetřování, nikoliv k právnímu hodnocení věci trestním soudem. V tomto případě je nutno odlišovat otázku viny a otázku výsledku zjišťování skutkového stavu v trestním řízení. Z tohoto důvodu je v posuzované věci hlavní, zda se žalobce fakticky

dopustil jednání, v němž lze spatřovat naplnění skutkové podstaty trestného činu, a zda mu tedy podezření ze spáchání předmětného trestného činu bylo prokázáno. Opačný závěr by byl v rozporu s účelem předmětného ustanovení zákona o vojácích z povolání, kterým je mj. i preventivní působení na vojáky tak, aby neohrožovali vážnost a důvěryhodnost ozbrojených sil. Vzhledem k proběhnuvšímu trestnímu řízení, které se dostalo až před trestní soud a teprve v odvolacím řízení bylo trestní stíhání podmíněně zastaveno poté, co se žalobce ke skutku doznal a souhlasil s podmíněným zastavením trestního stíhání, je zřejmé, že žalobce se dopustil jednání, jehož by se každý příslušník ozbrojených sil, respektive Armády České republiky, měl vyvarovat, neboť takové jednání (násilí proti úřední osobě) je v přímém rozporu s vojenskou přísahou, k jejímuž dodržování se každý voják zavazuje přísahou.

Závěr krajského soudu, že žalobce se dopustil jednání, v němž lze spatřovat naplnění skutkové podstaty trestného činu, z jehož spáchání byl podezřelý, tudíž že podezření ze spáchání trestného činu bylo v řízení prokázáno, plyne i z usnesení odvolacího trestního soudu o podmíněném zastavení trestního stíhání ze dne 24. 9. 2012, ve kterém soud mimo jiné uvedl, že v jednání žalobce byl okresním soudem právem shledán přečin násilí proti úřední osobě, což bylo podloženo dokazováním před soudem prvního stupně. Rovněž tak se žalobce v rámci odvolacího řízení ke stíhanému skutku doznal, což bylo jedním z předpokladů podmíněného zastavení trestního stíhání. Odvolací trestní soud rovněž konstatoval, že okresní soud žádným způsobem nepochybil a v jeho rozhodnutí nebyly shledány žádné podstatné vady, pro které by napadený rozsudek okresního soudu nemohl bez dalšího obstat. Z odůvodnění předmětného usnesení je navíc zřejmé, že jediným důvodem, proč odvolací soud přikročil ke zrušení napadeného rozsudku, byla změna strategie obhajoby žalobce spočívající v tom, že se ke skutku doznal a splnil též další podmínky pro podmíněné zastavení trestního stíhání.

Krajský soud v této souvislosti poukazuje na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 15 Tz 43/2011, ze dne 14. 9. 2011 (dostupný z www.nsoud.cz), dle něhož „z ustanovení § 307 odst. 1 tr. ř. o podmíněném zastavení trestního stíhání vyplývá, na rozdíl od rozhodnutí o zproštění obžaloby podle § 226 písm. b) tr. ř., že jeho aplikace je možná pouze tehdy, je-li obviněný pokládán po všech stránkách trestně odpovědným za spáchané jednání. Na základě rozhodnutí o podmíněném zastavení trestního stíhání se obviněnému ukládají určitá omezení a povinnosti, aniž by byla vyslovena jeho vina. Podmínkou vydání rozhodnutí o podmíněném zastavení trestního stíhání podle § 307 tr. ř. je mimo jiné doznání obviněného ke spáchání trestného činu, nahrazení škody způsobené trestným činem, v rozhodnutí musí být stanovena zkušební doba, obviněnému lze též uložit, aby ve zkušební době dodržoval přiměřená omezení a povinnosti směřující k tomu, aby vedl řádný život, navíc jestliže se obviněný ve stanovené zkušební době neosvědčí, rozhodne příslušný orgán o tom, že se v trestním řízení pokračuje. Předpokladem pro rozhodnutí o podmíněném zastavení trestního stíhání je tedy prokázání spáchání trestného činu obviněným, a toto rozhodnutí má pro obviněného závažné důsledky, jako je evidence v Rejstříku trestů, běh zkušební doby spojené s omezením obviněného, nejistota z hlediska možného konečného rozhodnutí soudu o tom, zda se obviněný osvědčí či nikoliv, apod.“

Byť citovaný rozsudek pojednává předně o nemožnosti odvolacího soudu v rámci odvolacího řízení podmíněně zastavit trestní stíhání obviněného a tento právní názor se vztahuje k již neúčinnému znění trestního řádu, je citovaná část tohoto rozsudku pro posuzovanou věc zcela relevantní. V souladu s právním názorem vysloveným Nejvyšším soudem je nutno podmínku doznání při podmíněném zastavení trestního stíhání, ve spojení s ostatními důkazy, které byly v rámci trestního řízení obstarány a provedeny u trestního

soudu prvního stupně, vnímat jako prokázání podezření ze spáchání trestného činu, resp. prokázání spáchání skutku jako takového. Toto pojetí je přitom v souladu s čl. 40 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, neboť obviněný musí dát výslovný souhlas s podmíněným zastavením jeho trestního stíhání.

Pro úplnost krajský soud odkazuje na rozsah doznání tak, jak je shrnut v odborné literatuře. V komentáři k trestnímu řádu Šámal, P. a kol. Trestní řád II. § 157 až 314. Komentář. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, str. 3480-3485, se uvádí, že „doznání musí být učiněno ve vztahu ke všem znakům skutkové podstaty přečinu a musí být podpořeno ostatními důkazy. Není tedy postačující, pokud se obviněný doznal ke skutkovým okolnostem, ale (skutkově) popřel úmyslné (nedbalostní) zavinění, jež je vyžadováno ohledně předmětné skutkové podstaty. Doznání se musí vztahovat na celý skutek, na všechny jeho skutkové okolnosti naplňující zákonné znaky stíhaného přečinu, tedy i zavinění a protiprávnosti, přičemž nesmí být pochyb s ohledem na ostatní výsledky vyšetřování o jeho pravdivosti.“

Vzhledem k uvedenému krajský soud uzavírá, že žalobci bylo prokázáno podezření ze spáchání trestného činu ve smyslu § 67 odst. 3 zákona o vojácích z povolání, neboť v proběhnuvším trestním řízení bylo nade vší pochybnost prokázáno, že žalobce se dopustil jednání, ve kterém lze spatřovat naplnění skutkové podstaty trestného činu, z něhož byl obviněn. Krajský soud považuje tento závěr za ústavně konformní, neboť zcela koresponduje s teoretickým pojetím institutu podmíněného zastavení trestního stíhání. Byť usnesení o podmíněném zastavení trestního stíhání neobsahuje výrok o vině a trestu a žalobce se následně osvědčil, je nepochybné, že skutek, pro který bylo trestní řízení vedeno, se stal. Spáchání skutku bylo žalobci prokázáno provedenými důkazy a doznáním žalobce samotného. V průběhu trestního řízení vedeného s žalobcem pouze převážila výchovná a reparační funkce trestního řízení nad funkcí satisfakční a represivní, a nebylo tak ve veřejném zájmu, aby bylo vydáno „standardní“ rozhodnutí o vině a trestu. Tuto skutečnost však nelze v projednávané věci zohlednit tak, jak žalobce předpokládá, neboť s účelem předmětného ustanovení zákona o vojácích z povolání z povahy věci nesouvisí.

Krajský soud dále zhodnotil, že není pravdou, že by služební orgán nerespektoval v tomto řízení rozhodnutí trestního soudu. Služební orgány měly usnesení trestního soudu k dispozici a na jeho podkladě podle § 57 správního řádu vyhodnotily, že podezření ze spáchání trestného činu žalobcem bylo prokázáno. Jak již bylo uvedeno, v dané věci není rozhodné, zda bylo rozhodnuto o vině, nýbrž je rozhodný výsledek trestního řízení, z něhož lze uzavřít, že žalobci bylo prokázáno podezření ze spáchání trestného činu, neboť podmíněně zastavit trestní stíhání lze pouze ve vztahu k obviněnému, je-li pokládán po všech stránkách trestně odpovědným za spáchané jednání.

Pokud jde o námitku, že se žalobce osvědčil, tak tato skutečnost s prokázaným podezřením, že žalobce spáchal trestný čin, nikterak nesouvisí. Podle § 308 odst. 3 trestního řádu nastávají osvědčením obviněného účinky zastavení trestního stíhání podle § 11 odst. 1 písm. f) téhož zákona, tj. účinky překážky věci pravomocně rozhodnuté. Touto právní úpravou bylo sledováno toliko to, aby bylo znemožněno pokračovat v trestním stíhání pro týž skutek. Z uvedené zákonné konstrukce nelze ani dovodit, že by se po osvědčení na žalobce hledělo, jako by nebyl za trestný čin odpovědný. Žalobcovo osvědčení nemá žádný vliv na jeho trestní odpovědnost za jeho jednání a na to, že se skutek stal a že byl spáchán konkrétním pachatelem - žalobcem.

Skutečnost, že se žalobce osvědčil, s posuzovanou věcí nijak nesouvisí, neboť § 67 odst. 3 zákona o vojácích z povolání je spjat se samotným faktickým protiprávním jednáním žalobce. Osvědčení v trestněprávní rovině nemá vliv na to, že žalobci bylo v trestním řízení prokázáno podezření ze spáchání trestného činu, tj. bylo prokázáno, že se skutek stal, k čemuž se žalobce i doznal. Pro žalobce pozitivní právní následky spojené s jeho osvědčením nejsou pro posouzení jeho jednání v minulosti z pohledu § 67 odst. 3 zákona o vojácích z povolání z povahy věci relevantní. Nelze směřovat trestně právní následky osvědčení s otázkou výsledku zjišťování skutkového stavu v trestním řízení.

Námitkou nicotnosti rozhodnutí o zproštění výkonu služby žalobce podle § 9 zákona o vojácích z povolání se krajský soud nemohl v daném žalobním řízení zabývat. Tato námitka se totiž míjí s předmětem tohoto řízení, neboť je směřována vůči v jiném řízení vydanému pravomocnému rozhodnutí, u něhož až do okamžiku jeho zrušení platí presumpce správnosti. Pokud žalobce toto rozhodnutí považoval za nesprávné, mohl jej napadnout zákonnými opravnými prostředky a postupy, což však neučinil.

Žalobce v podané žalobě dále poukázal na to, že mu po dobu zproštění z výkonu služby nebyl vyplácen přírůstek na bydlení, a to i přesto, že jeho nevyplácení nemá oporu v zákoně. Krajský soud k tomu uvádí, že přezkum výplat, resp. nevyplácení přírůstku na bydlení není předmětem tohoto řízení. Předmětem tohoto řízení je výlučně přezkum toho, zda měly být žalobci vyplaceny krácené finanční náležitosti, přičemž bylo konstatováno, že nikoliv. Pokud má žalobce za to, že mu po dobu zproštění z výkonu služby nebyl přírůstek na bydlení vyplácen bez zákonné opory, měl žalobce využít zákonem předpokládané prostředky obrany.

Žalobní námitku nedostatku důvodů napadeného rozhodnutí, týkající se absence vypořádání námitky stran osvědčení se žalobce ve zkušební době, shledal krajský soud nedůvodnou. Krajský soud k této námitce poukazuje na ustálenou praxi správních soudů shrnutou Nejvyšším správním soudem např. v rozsudku ze dne 25. 2. 2015, č. j. 6 As 153/2014 - 108 (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz) takto: „Povinnost orgánů veřejné moci (včetně orgánů moci soudní) svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou námitku (...) Orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) tak bez dalšího nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Zejména u velmi obsáhlých podání by tento přístup vedl až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 - 13), zpravidla proto postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení, případně, za podmínek tomu přiměřeného kontextu, je akceptovatelná i odpověď implicitní (srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09, [dostupné, stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu, na <http://nalus.usoud.cz>]), nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011-72).“ V posuzované věci se žalovaný zabýval zejména námitkou žalobce směřující vůči charakteru institutu podmíněného zastavení trestního stíhání s tím, že k tomu zahrnul i osvědčení obviněného a jeho vliv na § 67 odst. 3 zákona o vojácích z povolání. Byť žalovaný explicitně tuto námitku

žalobce podrobně nevypořádal, předložil vlastní ucelený právní názor, který se s touto námitkou žalobce implicitně vypořádal. Napadené rozhodnutí je pročež přezkoumatelné.

Závěrem krajský soud konstatuje, že napadené rozhodnutí, nespadá podle § 145 zákona o vojácích z povolání do jedné z oblastí, ve kterých se vede řízení ve věcech služebního poměru, jehož výstupy jsou přezkoumatelné ve správním soudnictví. Nejvyšší správní soud však v rozsudku ze dne 18. 9. 2011, č. j. 3 Ads 58/2011 - 61, uvedl, že „(...) § 145 zákona č. 221/1999 Sb. není možno vykládat restriktivně tak, že v jiných případech rozhodnutí či jiných aktů služebních funkcionářů se nemůže jednat o rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s., které je přezkoumatelné ve správním soudnictví.“ S ohledem na uvedené krajský soud napadené rozhodnutí věcně přezkoumal, neboť jím bylo rozhodnuto o veřejných subjektivních právech žalobce a jedná se o rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s.

Napadené rozhodnutí žalovaného bylo shledáno souladným se zákonem. Krajský soud neshledal v postupu služebních orgánů nesprávnost ani nezákonnost, proto žalobu v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1, věty první s. ř. s. Žalobce neměl v řízení úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Pokud jde o procesně úspěšného žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nad rámec běžné úřední činnosti vznikly nezbytné náklady důvodně vynaložené v řízení před soudem. Z toho důvodu mu krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Krajský soud v Českých Budějovicích
dne 23. 11. 2016

JUDr. Věra Balejová v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sládková Blanka